

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
เดินตามรอยศาสดาเต็มภูมิของตน

ก่อนจึงหัน

การอดอาหารนี้ ไม่ใช่อดเพื่อบรรลุนิพพานหรือตรัสรู้ธรรมนะ แต่อดนี้เป็นอุปกรณ์ของความเพียร เดินได้สะดวก แก้กิเลสสะดวกกว่ากัน ถ้าความเพียรทั้งท้องอืดๆ ท้องเต็มๆ นี่ไม่เป็นท่าละ สติตั้งไม่อยู่ๆ อาหารนี้สำคัญมาก อาหารหนุนร่างกายให้มีกำลัง แต่จิตใจอ่อนเปียกๆ สุดท้ายจิตใจเหลวไหล เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านจึงต้องทำทุกวิถีทางที่จะทำได้ เช่นอย่างอดอาหาร พระพุทธเจ้าอดพระกระยาหาร เพื่อตรัสรู้โดยการอดโดยถ่ายเดียว ท่านไม่มีจิตตภาวนาเข้าแทรกหรือเป็นหลัก เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ตรัสรู้ธรรม

แต่นี้ที่ท่านอดนี้อดเพื่อหนุนความเพียรทางด้านจิตใจให้ดี ธาตุชั้นนี้ที่ทับจิตใจได้เป็นอย่างดี ถ้าอึดปากอึดท้องแล้วภาวนา จิตใจก็บรรลุนิพพานนี้แห่งผากนะ ถ้าท้องว่างอยู่เรื่อยๆ หิวอยู่เรื่อยๆ ทางจิตใจก็อึดธรรมๆ นี่ละที่ได้มาเตือนหมู่เพื่อน เรานี้รู้สึกจะทำอะไรมันจะผาดโผนไปทั้งนั้นแหละ เพราะกำลังใจมันรุนแรง เหตุที่จะผาดโผนนี้ไม่ใช่อะไร กำลังใจรุนแรง ถ้าว่ามุ่งมั่นก็เอาจริงเอาจัง แนะ เป็นตายไม่รู้ ที่นี้อดอาหารเห็นว่าอดอาหาร ภาวนาดี ดีก็อดเรื่อยๆ สุดท้ายท้องเสีย พรรษา ๑๖

พูดให้ชัดเจน พรรษา ๑๖ เป็นพรรษาที่กิเลสพังออกจากใจ ด้วยการทรมานโดยวิธีการต่างๆ มีการอดอาหารเป็นต้น ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยอดอาหารนะ ฉันทเรื่อยมาท้องก็เลยเสียเรื่อยมา ตั้งแต่พรรษา ๑๐ ท้องเริ่มเสียแล้ว เราออกปฏิบัติพรรษาเจ็ด ตั้งแต่พรรษาเจ็ดไปความเพียรก็เด็ดๆ ส่วนมากอดอาหารเป็นพื้นฐาน จนจะเป็นจะตายมันก็ไม่สนใจ มันจะมุ่งแต่ธรรม คืออดอาหารหลายวันเท่าไร จิตมันยิ่งละเอียดล่อเหมือนหนึ่งว่าจะเหาะเหินเดินฟ้า มันเป็นอยู่ในจิต

จนเราไม่ลืมที่ลงมาจากภูเขาตอนเข้ามันจะตายจริงๆ ไปบิณฑบาตมานั้น ไปจะถึงหมู่บ้านใหม่มา กะกำหนดวันที่จะไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน พอฤกษ์ไปได้ เอ้า วันพรุ่งนี้ไปฉัน ไปพอไปถึงกลางทาง ไปนั่งเจ้าหมดกำลัง หมดจริงๆ ก้าวไม่ออก แล้วก็เห็นว่ากิเลสเกิด คืออยู่ๆ เรานั่งพักกลางทาง ที่จะไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา นี่เห็นใหม่ นี่เรียกว่ากิเลสเกิด ธรรมเกิดต่างกันนะ นี่เห็นใหม่ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ใหม่ ขึ้นเป็นคำๆ นะ ขึ้นเป็นคำๆ สอนภายในใจของเรา นี่เรียกว่ากิเลสเกิด มาตัดทอนกำลังของเรา คนเรากลับตายก็ต้องหยุด

นี่ท่านกำลังจะตายรู้ไหม คนเรากลัวตายก็หยุด พอกิเลสเกิดขึ้นดับไปปั๊บ ธรรมก็ขึ้นรับกัน

เอ้อ การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร นี้อุดอาหารอดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้าตายก็ตาย นั้นมันแก้กัน เอ้าตายก็ตาย มันก็ฟุ้งเลย จึงได้มาเตือนหมู่เพื่อน การอดอาหาร ถ้าอดมากเกินประมาณก็เสียธาตุเสียชั้นธ ส่วนจิตใจได้กำลังก็จริง แต่ถ้าธาตุชั้นธเครื่องใช้เสียไปแล้วมันก็ไม่เหมาะ มันไม่เหมาะทั้งสองอย่าง นี่ก็ได้มาสั่งสอนหมู่เพื่อน เพราะเรามันเป็นมาก่อนแล้ว ผาดโผนนะ อดอาหารคิดดูตั้งแต่พรรษาเจ็ด ออกไปละ อดอาหารเป็นพื้นถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี มีแต่อดๆ ท้องธาตุชั้นธเสียไปมันก็ไม่สนใจ รู้ว่าท้องนี้เสียตั้งแต่พรรษา ๑๐

พรรษา ๗ ออกปฏิบัติ พัดกันใหญ่เลยพรรษา ๑๐ ส่วนมากก็คืออดอาหารละ พรรษา ๑๐ ท้องเสียแล้ว ก็ไม่สนใจ นั้นละท้องเสียตั้งแต่พรรษา ๑๐ ถึงพรรษา ๑๖ เสียไปเรื่อยๆ ทางนี้ก็หมุนตลอดทางด้านธรรมะ ที่นี้พอพรรษา ๑๖ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่อดอาหารอีกนะ ฉั้นๆ ไปเท่าไรมันก็เสียท้อง ที่นี้มันก็มารวมเอาว่า ๗ วันถ่ายเสียทีหนึ่ง ถ้าถ่ายแล้วหมดท้องเลยนะ แต่ก่อนถ่ายเมื่อไร ไม่ถ่ายเมื่อไร ไม่สนใจ มีแต่อดๆ แต่เวลามันมาฉั้นแล้ว ๗ วันถ่ายที่ จากนั้นก็ท้องเสียมาเลย จนกระทั่งถึงจะออกช่วยชาติ ท้องยังเสียจะตายอยู่นะ นี่ละเป็นมาตั้งแต่อดอาหาร

แล้วก็ได้ยาหมอเต็งหรืออะไร มาฉั้น เหมือนปลิดทิ้งนะ อู๊ เก่งมากยาวนานนี้ พอฉั้นยาวนานนี้เข้าไป ท้องที่ถ่ายก็หายไปเลย จึงได้ช่วยชาติเรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ จากนั้นก็ได้อุบายนี้ ความเป็นของเจ้าของของละมาสอนหมู่เพื่อน อย่าให้ผาดโผนโจนทะยานเกินไป ให้พอเหมาะพอดี เฉพาะอย่างยิ่งเช่นอดอาหาร ถ้าอดก็จริง ดีก็จริง ถูกกับนิสัยก็จริง แต่มันเสียธาตุชั้นธ เพราะอดอาหาร อาหารไม่พอ สติดี ความเพียรทุกด้านดี เป็นแต่เพียงว่าเดินไม่ค่อยได้ ถ้าอดอาหารแล้วเดินไม่ค่อยได้ หมดกำลัง แต่นั่งเก่งมาก เหมือนหัวตอ จิตแน่วไม่มีคำว่าง

อดอาหารถ้าอดตั้งแต่สองวันไปแล้ว ความว่างไม่มีนะ นั่งเป็นเหมือนหัวตอ สติแน่ว ที่นี้สติมี กิเลสไม่เกิด ถ้าขาดสติไปเมื่อไร กิเลสเกิด เกิดกับสังขารความคิดความปรุงนะ นั้นละ อวิชชาปุจฉยา สงฺขารา จากอวิชชามาเป็นสังขาร สังขารก็เป็นสมุทัย ปรุงออกแป็บๆ เป็นกิเลสเรื่อยๆ ละ ที่นี้เมื่อสติมีอยู่ กิเลสไม่ปรุงๆ สังขารไม่ปรุง กิเลสก็ไม่เกิด เพราะฉะนั้นเรื่องสติจึงหักห้ามกิเลสได้เป็นอย่างดี ประหนึ่งว่าขอบมหาสมุทร ฝั่งมหาสมุทร มีฝั่งมหาสมุทร นี้ฝั่งของกิเลสก็ขอบสติครอบเอาไว้เลย กิเลสผ่านออกไปไม่ได้ ที่นี้คนเราเมื่อมีสติอยู่ กิเลสก็ไม่ทำงาน ความมีสตินั้นก็เป็นการทำงาน เป็นความเพียรอยู่ในตัวนั้นละดีเรื่อยๆ

สติดีเท่าไร กิเลสนี้ไม่เกิด ธรรมยิ่งเจริญ ความสงบร่มเย็นเจริญเรื่อย ๆ จากนั้น
 เข้าขั้นสมาธิ จิตแน่นปึ๊งนะ จิตเป็นสมาธิคือจิตแน่นปึ๊งเหมือนหิน เวลามันเป็นสมาธิ
 เต็มภูมิแล้ว เหมือนหินแน่นปึ๊ง ถ้าสงบก็เรียกว่าสมถะ สงบไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย แต่ถ้าขั้น
 สมาธิเต็มภูมิแล้ว ความคิดรำคาญไม่ยากคิด จิตแน่นปึ๊งอยู่นั่นละ จากนั้นก็ออก
 ทางด้านปัญญา ขึ้นอยู่กับสติทั้งนั้นละ ปัญญาเราไม่ยากพูดนะ แหมพิสดารมากนะ
 เรื่อง ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาที่พิสดารมากแกกิโลส ม้วนเสือกิโลสคือปัญญากับสติ
 เป็นอันเดียวกัน

เมื่อถึงขั้นสติปัญญาเป็นอันเดียวกันแล้ว นั่นละท่านว่าเป็นความเพียรอัตโนมัติ
 ชัดกิโลสไม่มีถอยเลย ไม่มีวันมีคืน จนนอนไม่หลับตลอดรุ่ง ๆ นอนไม่หลับ คือจิตมัน
 ทำงานไม่หยุด ผ่ากิโลส ต้องร้องเอาไว้ ดังที่เคยพูดให้ฟัง ร้องด้วยพุทโธ มาบริการกรรมพุทโธ
 เหมือนว่าเรียน ก.ไก่ ก.กาใหม่ ให้อยู่กับพุทโธ ไม่ให้ออก ถ้าไม่มีคำบริการกรรมเกาะ จิต
 เกาะกับคำบริการกรรมนั้นแล้วมันออก เรื่องปัญญารุนแรงมากนะ ห้ามไม่อยู่ ต้องเอาพุทโธ
 ห้าม พุทโธ ๆ สติไปอยู่กับพุทโธนี้เสีย มันก็ไม่ออก

การทำสมาธิเพียร เรานี้ทำมาแทบเป็นแทบตาย ทั้งการพิจารณา สักแต่ว่า
 ทำไม่ได้นะความเพียร ต้องใช้สติปัญญาพิจารณาผลได้ผลเสียของตน ไม่เช่นนั้น
 การบำเพ็ญภาวนาไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว ไม่มีหลักมีเกณฑ์นะ ต้องใช้สติปัญญานะผู้
 ภาวนาทั้งหลาย ทำอุบายวิธีอย่างนี้มันไม่ดีเพราะเหตุไร เอ้า สอดแทรกหาเรื่องราว
 แล้วมันก็ได้ผล ๆ

วันนี้พูดถึงเรื่องการภาวนาให้พี่น้องทั้งหลายฟังบ้าง เราจนจะตายแล้ว ท่าน
 ทั้งหลายรู้ไหมว่าอายุ ๙๕ ปีแล้ว จะอยู่ไปอีกกี่เดือน อยู่ไปกับโลกกับสงสารเท่านั้นนะ
 เราไม่ได้อยู่เพื่ออะไร ถ้าธรรมดาเราไปนานแล้ว เราก็อยู่เพื่อโลกสงสารด้วยความ
 เมตตา ไปที่โน่นที่นี่ สงเคราะห์ที่โน่นที่นี่ ทางด้านจิตใจ คำว่าเมตตาที่สงเคราะห์ทั้ง
 มนุษย์ ทั้งเทวดาอินทร์พรหม ไม่ใช่เล่น ๆ นะ สตุถา เทวมนุสฺสานิ จันได สวาก
 ทั้งหลายผู้มีอำนาจวาสนาก็เดินตามรอยศาสดาเต็มภูมิของตน

ภูมิอันหนึ่งภูมิของศาสดา ภูมิอันหนึ่งของสวาก เมื่อมีนิสัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ
 พวกเทพพวกผีมีเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่ากำลัง ๆ ของข้างกำลังของหนู หากมี นี่ท่าน
 ก็ทำของท่าน ไม่ได้หยุดทำประโยชน์ให้โลก ประโยชน์ให้โลกก็อย่างนี้ละ ไปที่ไหน
 สงเคราะห์เรื่อยไป จนกระทั่งไม่มี เราไม่มี มีอะไร ๆ ให้เรื่อย ๆ เพราะความเมตตา ไปที่
 ไหนความเมตตาดีออก ๆ ความมีนี่กำนัไม่ได้นะ มีแต่ความเมตตาดีกระจายออก ๆ ไป
 เรื่อย สงเคราะห์เรื่อย ๆ นี่ละจิตเมื่ออิมพอแล้วไม่เอาอะไร

เรื่องธรรมมีพอนะธรรม เมื่อธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วพอ กิเลสก็จะไปละตัวไหน ท่านว่า วุสิต์ พุทธมจฺริยํ กตํ ภรณียํ เสร็จแล้วพุทธมจฺริยํคือการฆ่ากิเลสได้แก่งานของผู้ประกอบความพากเพียรเพื่อจะพ้นจากกิเลส งานฆ่ากิเลสเสร็จสิ้นลงไปแล้ว ไม่มีกิเลสฆ่าอีก ท่านเรียกว่า วุสิต์ พุทธมจฺริยํ กตํ ภรณียํ กิจที่ควรทำก็คือการฆ่ากิเลสได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะยิ่งกว่านี้ไม่มี นี่ละท่านทำเสร็จแล้วแล้วท่านจะทำงานอะไร

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านไม่มีงานที่จะทำแก้กิเลสอย่างโลกทั่วๆ ไป งานก็มีแต่เมตตาธรรมไปทางด้านธรรมล้วนๆ เลย ที่จะให้แก้กิเลสของท่านไม่มี หมดจึงว่า วุสิต์ พุทธมจฺริยํ แต่งานของโลกนี้แหลม.. เดินไปไหนมันอดคิดไม่ได้ คืองานของธรรมมันพอเต็มหัวใจ ไม่กระตุกกระตักหิวนั้นหิวนี้ คว่านั้นคว่านั้นในธรรมไม่มี ธรรมอิมแล้วพอ คำว่าพอในธรรม พออย่างอัศจรรย์นะไม่ใช่พอธรรมดา

ที่นี้เรามองดูโลก ใครมั่งมีศรีสุขเท่าไรยังสร้างยิ่งอะไรขึ้นมา มันเป็นบ้ำกันทั้งนั้นละโลก นั้นละกิเลสไม่มีพอ เอา ไสเชื้อไฟเข้าไปหาไฟให้ไฟดับด้วยเชื้อมีไหม ไม่มีฉันทให้ดินตามกิเลสความอยากความได้ความทะเยอทะยาน อยากมั่งอยากมี อยากดีอยากเด่น อยากให้เขาชมเชยสรรเสริญ นี่คือกิเลส เจ้าของก็ดินละชิ ได้เท่านี้แล้วไม่พอได้เท่านั้นๆ ไม่พอ ตายทิ้งเปล่าๆ คนมั่งมีศรีสุขกับคนจนไม่มีใครเป็นสุขต่างกันละพวกเศรษฐียิ่งทุกข์มาก พวกคนทุกข์คนจนเสียอีกไม่ได้ทุกข์มาก ทุกข์ก็ทุกข์เพราะไม่มีอะไรจะอยู่จะกิน ทางผู้มั่งมีศรีสุขนี้มีกินก็จริง เต็มปากเต็มท้องแต่งงานไม่หยุด นั้น อันนี้เขามีงานหยุดของเขา พวกคนทุกข์คนจนไม่ติดไม่ตื่นเหมือนเศรษฐี

เศรษฐีมันเป็นบ้ำได้รู้ไหม เอาๆ ธรรมจับ การพูดนี้เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามโลก โลกคือโลกไม่พอ โลกของกิเลส ดำหนีไปชิ ธรรมพอ ธรรมมีพอ ได้มากเท่าไรยังติดยั้งดิน ได้นี้แล้วได้นั้นๆ ได้เรื่อยๆ อยากมั่งอยากมี อยากให้เขาชมเชยสรรเสริญว่าเรามั่งเรามี เวลาตายแล้วก็เหมือนโลกทั่วๆ ไป ไม่เผาก็ฝัง ไม่ฝังก็โยนลงเหว ก็เหมือนกันกับโลก แต่เวลามีชีวิตอยู่มันหากติดหากดิน เพราะอำนาจของกิเลสตัณหาไม่มีเมืองพอ ธรรมมีความพอ พูดให้ชัดๆ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่เห็นมีกิเลสตัวใดมากวนให้ได้ทำความเพียร ให้มีการมีงานติดดินไม่มี

ธรรมท่านไม่ติดดิน มีแต่ความเมตตาโลก จึงบอกตรงๆ เราไม่มีงาน พูดให้มันชัดเจนตามหัวใจที่พอแล้วกับธรรม อะไรๆ พอหมด ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วเรียกว่าพอ พอนี้เรียกว่าพออย่างเลิศเลอไม่ใช่พอธรรมดา พระพุทธเจ้าท่านพออย่างเลิศเลอ สวาททั้งหลายท่านพออย่างเลิศเลอ ดำเนินไปตามกัน มันก็เป็นได้ด้วยกัน

เพราะสาวกชาตธรรมท่านตรัสไว้ชอบแล้ว ควรจะพิจารณา อย่าพากันเป็นบ้า
เกินไป

พูดอย่างนี้เหมือนกับเอาฝ่ามือกั้นคลื่นมหาสมุทรนะ เราพูดคนเดียวนี้เหมือน
เอาฝ่ามือกั้นคลื่นมหาสมุทร ผู้ที่จะให้เป็นแบบฝ่ามือนี้คือมีอรรถมีธรรมดูโลก สอนโลก
ให้อยู่ไม่อยู่โลก เหยียบธรรมไปเลยละ นั่นละคลื่น คลื่นกิเลสมันคลื่นใหญ่ พูดอย่างนี้
เขาหาว่าบ้าไปละ อย่างที่เราพูดอยู่เวลานี้ มีเท่าไรยิ่งดียิ่งดี๊น ๆ เขาหาว่าเราบ้า ไปบอก
เขาอย่างนั้น คนหนึ่งชวนขวยหาสมบัติเงินทองข้าวของเพื่อเป็นความสุข เพื่อให้โลก
เขาได้ชมเชยสรรเสริญ คนหนึ่งยังจะมาห้ามว่าเป็นบ้าหาไม่พอเสียอีก มันก็จะตำหนิไป
อย่างนั้น ความจริงกำลังเป็นบ้ามันไม่รู้ละ เข้าใจ

จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วพอ อย่างพระพุทธรเจ้าสาวกอรหันต์พอจริง ๆ
ท่านไม่ติดไม่ดับกับอะไร บรมสุขอยู่ตรงนั้นละ ตรงเมืองพอ พากันพิจารณานะ วันนี้ก็
เทศน์ก่อนจึงหัน บางวันก็จึงหันแล้วเทศน์ ตามแต่โอกาส บางทีก็ชัดใหญ่เลย บางทีก็
เฉย กินแล้วเหมือนหมู ไปทานอนอย่างนั้นก็มี ทำให้มันพอนะ ไม่นานละมันจะตาย นี่
อายุ ๙๕ จะอยู่ไปได้กี่วัน ต่อไปมันก็ตายเท่านั้น ตายไปไหนเราก็ไม่ว่าสำหรับเราเอง
ท่านทั้งหลายฟังเสียนะ ปาฐาของเรา ๆ ไม่มีที่จุดที่หมาย

ธาตุชั้นธอันนี้มันเป็นส่วนผสมธาตุ ๔ ดินน้ำลมไฟ เมื่อหมดสภาพแล้วแตก
กระจาย จิตติดฝั่งเลย ไม่ได้ห่วงใยกัน นั่นละธรรมพอแล้ว จิตอยู่กับธรรม ธรรมอยู่กับ
จิตเป็นอันเดียวกันแล้ว ไม่ต้องหาที่พึ่งที่ไหนละ คนที่ไม่มีอรรถมีธรรม มีแต่บาปแต่
กรรม จวนตายเท่าไรยิ่งดียิ่งดี๊น ยิ่งร้อนมากนะ ตายแล้วกลัวตกนรกบ้าง ยังไม่อยาก
ตายอีกด้วย เป็นอย่างนั้นละ จำเอา เอาละให้พร

หลังจึงหัน

ทางเวียงจันทน์เราจะอาภิวาสนายังไงก็ไม่รู้ละ เวียงจันทน์กับเมืองไทยก็คือ
แขนซ้ายกับแขนขวาจะเป็นอะไรไป ในพงศาวดารก็มีมาจากไหน ๆ เราดูหมดแล้วนะ
พงศาวดาร เป็นใครที่ไหนไป ก็คือแขนซ้ายแขนขวามาด้วยกันนั่นเอง กอเดียวกัน ที่นี้
เวลาเราเริ่มช่วยทางเวียงจันทน์ ฟังได้ช่วยทางตา ๓๐ ล้าน จากนั้นเราก็เร่งที่จะไปช่วย
ก็อุปสรรคอะไร ๆ ในบ้านในเมืองเดียวกันตะกั้น กัดกันฉีกกันเหมือนหมา ของที่เราจะ
ยกไปให้ตกลงก็ยกกลับคืนหมด ว่าใช้หวัดนกกำลังระบาดอยู่ที่เวียงจันทน์ หวัดนก
หวัดหมากัดกันถ้าอย่างนั้นเราจะเชื่อนะ

เวลานี้ทางเวียงจันทน์กำลังเป็นไข้หมากัดกัน ว่ายังไปไม่ได้ไม่มีกำหนดว่า
ของเรามีกำหนดแล้วเราเตรียมมาพร้อมแล้ว เราก็ยกกองทานทั้งหมดตั้ง ๑๐ คันรถ
ฟาดไปทางเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ทางนี้ไม่มีไข้หวัดนก เอาไปทางนี้หมดเลย

จากนั้นยกไปอีก ๕ คันรถไปทางเชียงใหม่ พวกไหนเป็นใช้หวัดนกไม่ให้ ให้ใช้หวัดนก กินหัวมัน ที่ไหนไม่มีใช้หวัดนก เอาให้ เราสนใจกับใครเมื่อไร โลกธาตุนี้ไม่มี ความหมายธรรมจําอยู่ พุดให้มันชัดเจน

เราสอนพี่น้องทั้งหลายเราสอนเล่นๆ เมื่อไร เพราะฉะนั้นใครอย่ามาปากเปราะ ปากบอนปากสกปรกมาว่าเราอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เป็นไรนะ พวกนี้มันจะตกรอกไม่มี วันขึ้น เราเมตตาสงสารจึงเตือนเอาไว้ เราไม่มีอะไร สามโลกธาตุผ่านหมด นรกอเวจี ผ่าน พุดให้มันชัดเจน เราปฏิบัติธรรมมาเป็นเวลา ๑๖ ปี คว้านรกอเวจีลงหมดโดย ลิ่นเชิง บรรดาสมมุติทั้งปวงคว่าเรียบ ขึ้นชั้นวิมุตติธรรม สบายหายห่วงตั้งแต่วันนั้นมา เพราะฉะนั้นให้ระวังรักษาปากให้ดี ปากท่านทั้งหลายมันจะทำลายเจ้าของ

นี่ที่เราพุดถึงเรื่องกิริยาอาการนี้เป็นสนามโลกธรรมไม่ผิด เราพิจารณา หมดแล้ว ส่วนจิตผ่านปุบนี้ไม่มีใครจะไปอาจเอื้อมได้ แต่เรื่องสังขารร่างกายเป็นสมมุติ ด้วยกันมันสัมผัสสัมพันธ์กันได้ ตําหนิตชมกัน หรือเรียกว่าสังขารร่างกายนี้เป็นบ่อแห่ง สมมุติ และเป็นสนามแห่งโลกธรรม ตําหนิตเตือนกันได้ การตําหนิตเตือนก็ควรจะมี ขอบเขต ให้ระวังนะปากเปราะปากบอน เห็นกันแล้วแหวดๆ จะเอามรรคผลนิพพานมา ค่อยกันไม่มี พวกนี้ตําหนิตคนนั้นคนนี้ สุดท้ายไปตําหนิตครูบาอาจารย์ที่มันจะจม มันเกาไป เกามากก็ไปถูกที่สำคัญๆ พังนะจะว่าไม่บอก

เราไม่มีอะไรกับโลก กิริยาเราแสดงธรรมตามันก็มีอย่างที่ว่านี้แหละ จิตใจเรา ผ่านหมด ไม่มีอะไรเหลือโลกธาตุคว่าหมดแล้ว ให้พากันระวังปากนะ ที่พุดอย่างนี้ก็ เพราะท่านเหล่านี้มาศึกษาอบรมจากเรา เต็มมันจะอบรมไปลงนรกนะ เราไม่ได้อบรม เพื่อไปนรก อบรมให้ไปสวรรค์นิพพานต่างหาก จำคำนี้ให้ดี มันได้ยับยิบๆ แสบๆ อยู่ นะ เราจะทำอะไรกับใคร ไม่มีพุดตรงๆ กิริยาที่ท่านเหล่านี้เป็นสักแต่ว่าๆ หัวใจผ่าน หมดแล้ว บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว อันนี้ก็แค่ขั้นชั้กับสมมุติเตาะๆ ตะๆ กันไปอย่างนี้ ติจฉิน นินทากาเล สรรเสริญกันไปตามประสาลิ้นปากที่มันคะนองเท่านั้นเอง

เรื่องสมมุติภายในใจเรียกว่าหมดโดยลิ่นเชิง เราไม่มีในหัวใจของเรา สมมุติทั้ง ปวงสามโลกธาตุมากองอยู่ในสมมุติ สมมุติก็มากองอยู่ในจิต จิตปิดที่เดียวขาดสะบั้น ลงไปเหลือแต่ธรรมวิสุทธิธรรม ผ่านสมมุติไปเรียบร้อยแล้วเรียกว่าวิมุตติธรรม นั้น ผู้ ปฏิบัติสอนไปสอนมามันเลยจะโกยนรกอเวจีเข้าเผามันนะ เราก็สอนสอนโลกสงสารก็ สอน กิริยาบางอย่างมันก็มีทั้งโลกเขาตําหนิต แต่ธรรมไม่มี แต่มันก็ไปกว้านเข้ามาเผา เจ้าของจนได้ละ จึงต้องเตือน โห้ย เราจะไม่เกี่ยวกับใครเลยในโลกนี้เรานะทำได้ตลอด เช่นอย่างเราอยู่คนเดียวเรานี้ โลกธาตุนี้สูญว่างหมดเลย อยู่คนเดียวนี้ว่างหมด ไม่ว่า กลางคืนกลางวัน

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต
 อุตตานุทิจฺฉฐิ อุหจฺจ เอวํ มจฺจตุตโร สียา
 เอวํ โลกั อเวกขนฺตํ มจฺจราชา น ปสฺสตี

พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราช ๑ ในมานพ ๑๖ คน ผู้ที่ผู้มีนิสัยบรรลุลุทธิธรรมได้อย่างรวดเร็ว พระองค์สอนคนนี้ก่อน ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังซิ มีสติทุกเมื่อ ขาดได้เมื่อไร มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอิตตานุทิจฺฉฐิความสำคัญว่าเราว่าเราอันเป็นก้างขวางคองนั้นออก แล้วจะฟังหลุดพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราช ที่นี้ผู้บำเพ็ญเข้าไปธรรมถึงขั้นนี้แล้ว บรรดาพระอรหันต์เป็นพระโมฆราชด้วยกันหมด จิตว่างเปล่าสูญเปล่าหมดด้วยกัน แต่ทรงยกพระโมฆราชเป็นต้นเหตุ ว่าโมฆราชองค์เดียว เมื่อธรรมเข้าไปถึงนั้นเป็นพระโมฆราชด้วยกันหมด

ขอให้ธรรมเข้าไปจิตใจ นี้ละวางอย่างนั้นนะ เราอยู่เดียวเรานี้ว่างโลกธาตุสูญหมด ฟังให้ชัดเสียท่านทั้งหลายมาฟังธรรมเรา เราปฏิบัติมาไม่ปฏิบัติมาเพื่อโกหกท่านทั้งหลาย โกหกเจ้าของก็ไม่มี เอาเป็นเอาตายตลอดมาละเรื่องพัดกับกิเลสตัณหา จะมาโกหกเจ้าของได้อย่างไร คนจะตายด้วยการทำความเพียรฆ่ากิเลสยังจะว่าโกหกเจ้าของอยู่หรือ อันนี้นำผลประโยชน์ที่ได้มาจากการประกอบความเพียรมาน้อย ถึงขั้นจะสลบไสลก็มี มาสอนยังว่าโกหกอยู่หรือ พิจารณาซินะ ธรรมนี้เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ เพราะฉะนั้นพูดมันจึงซึ่งขังตึงตังละซิ มันเต็มอยู่ในหัวใจจิตชิตเมื่อไรไม่มี นอกจากจะไม่เปิดออก ถ้าเปิดออกมากน้อยนี้พุง ๆ เลย

อะไรในโลกอันนี้จะเห็นธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน นี้ละเลิศเลออยู่ตรงนี้ ธรรมพระพุทธเจ้าก็เขียนไว้ตำรับตำรามันก็เป็นหนอนแทะกระดาศไปเสีย มันไม่นำมาปฏิบัติละซิ สุดท้ายก็เรียนได้ขั้นนั้นขั้นนี้ก็เลยเป็นกิเลสแทรกเข้าไป ธรรมทั้งหลายเลยกลายเป็นกิเลสเต็มหัวใจของผู้เรียนมาก ผู้เรียนเพื่อปฏิบัติ ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปฏิบัติลงไป ๆ เห็นผลปรากฏเป็นของเจ้าของเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปฏิบัติธรรมรู้แจ้งแทงทะลุหมด หายสงสัยโลกธาตุ นี้ธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอน สอนเพื่อปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่อผลงานของตัวเอง สนฺทิจฺฉฐิโก ถึงขั้นเลิศพอ

อันนี้ไปเรียนเป็นหนอนแทะกระดาศ ไม่ได้สนใจกับเรื่องอรรถเรื่องธรรมเลย ทุกวันนี้พระเราก็มีแต่ผ้าเหลืองเสียมากต่อมาก ฟาดหลวงตาบัวไปด้วยนะ หลวงตาบัวก็เป็นพระเหมือนกัน มันสนใจกับอรรถกับธรรมที่ไหนพระสมัยปัจจุบันนี้ สมัยนี้วัดป่าบ้านตาดนี้ละมันสนใจกับอรรถกับธรรมอะไร เป็นบ้ากับโลกเขาเท่านั้น ตีตตินยิ่งกว่า

โลกเขา หยาบยิ่งกว่าโลกเขาก็คือพระหัวโล้น ๆ เรายี่ละ จะเป็นใครที่ไหนไป เป็นบ้ายศบ้ำลาภ อะไรจะเลิศยิ่งกว่าพระ คำว่าพระประเสริฐสุดแล้ว สิ่งที่น่าเข้ามาชมเชยสรรเสริญก็ต่ำกว่าสิ่งนี้ทั้งนั้น ๆ จะเข้าถึงกันได้ยังไง

นิทานสรรเสริญโลกธรรม ๘ ไม่มีในจิตของพระอรหันต์ มันตกไปเองเหมือนหยดน้ำลงใบบัว ตกพับไหลกลิ้งไปเลย ๆ ไม่ซึมซาบกัน นี่ละจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วกับโลกทั้งหลาย กระแสของโลกเข้าไปนี้เหมือนหยดน้ำตกลงบนใบบัว ตกลงไปกลิ้งหมดเลยไม่มีค้างอยู่ในจิตพระอรหันต์ นั่นละจิตที่บริสุทธิ์แท้เป็นอย่างนั้น ฟาดออกไปให้มันเห็นประจักษ์ในตัวเองนี้พูดได้เต็มปาก ไม่เคยพูดพูดได้ขอให้รู้ขึ้นมาเถอะนะ นอกจากกาลอันควรไม่ควรแคไหน จะพูดหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรเท่านั้น พูดได้ทั้งนั้นธรรมมีอยู่ในหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน นั่นเรียกว่าธรรมธาตุ

ธรรมธาตุอยู่ในส่วนบุคคลก็คือในพระอรหันต์ ออกจากนั้นก็เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ ธาตุชั้นนี้ไม่เกี่ยวข้อง ถ้าอยู่ในธาตุชั้นนี้ท่านก็เรียกว่าท่านผู้บริสุทธิ์ เป็นพระอรหันต์บ้างว่าไปอย่างนั้น พอชั้นธาตุสะบั้นลงไปเป็นธรรมธาตุเหมือนกันหมดเลย จิตของท่านผู้สิ้นกิเลสจะสิ้นอย่างนั้น ท่านปฏิบัตินะ ไม่เป็นหนอนแทะกระดาศ มายกโทษ ยกกรณีกัน ในวัดป่าบ้านตาดเรานี้ก็เหมือนกัน มาหากันแล้วมีตั้งแต่เรื่องตัจฉินินทาซึ่งกันและกัน จะชมเชยสรรเสริญคุณธรรมแห่งการปฏิบัติของกันและกันสู่กันฟังเพื่อเป็นกำลังใจไม่มี เดี่ยวนี้วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนั้นนะ เหลวไหลไปหมดเลย

ไอ้เรากียิ่งแกยี่งปล่อยไป ที่นี้ถึงกาลที่จะพูดก็พูดให้ทราบเสียบ้างว่ามันเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้วัดป่าบ้านตาดเรา เฉพาะในคร้วละสำคัญมาก พิลึกก็กถือ พระท่านไม่เห็นมีอะไรอยู่ด้วยกันมาเท่าไร อันนั้นฟังเสียงแว้ว ๆ มีแต่เรื่องเรียนวิชาหมากัดกัน ออกมา ไอ้ผู้ปกครองมันจะตายแล้วอยู่ศูนย์กลางนี่นะ เป็นหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นละดู เรื่องคิดนี่คิดไม่ต้องบอก ความคิดความรู้สึกนี่คิดเก็บเรียบ ไม่ควรจะทำออกไม่ออกเหมือนหูหนวกตาบอด ดูไปฟังไปรู้ไป เก็บภายในความรู้สึกไว้หมดเลย ไม่ได้ออกง่าย ๆ นะ แต่เวลาก็ออกอย่างที่ว่านี่ละ ฟังเอาซิ มันเป็นอย่างนั้นมาแล้วตั้งแต่ยังไม่พูดนูนนะ

นี่จะหวังเอาอะไร เราไม่หวังเอาอะไรอยู่ในโลกอันนี้เราบอกแล้ว บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วในหัวใจนี้ไม่มีที่สงสัยแล้ว เราพูดให้มันชัดเสียในวันนี้ ปฏิบัติมาเป็นเวลา ๑๖ ปี คำว่ากิเลสขาดสะบั้นลงบนภูเขาวัดตอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ วันนั้นวันกิเลสพังจากหัวใจ ตั้งแต่วันนั้นมาก็ครองธรรมจ้ดตลอดครอบโลกธาตุ ก็มีแต่ร่างกายนี้เป็นสนามโลกธรรม ใครจะตำหนิตติเตียนได้ทั้งนั้นเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่ธรรมชาตินั้นเข้าไม่ถึง จำเอานะ เอาละวันนี้เหนื่อยแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ